

Скоро сивото вълче узна, че майка му не винаги е добра; тя има муцуна, която не само гали, а може и да рѣбне непослушника, че тя има и лапа, съ която може да го притисне къмъ земята.

То бѣ свирепо малко вълче, много по-свирепо отъ братята и сестритѣ си и ревѣше много по-силно отъ останалитѣ вълчета. То първо се научи да ги премѣта съ удара на малката си лапа и първо улови братчето си за ухото, влачи го по земята, дърпа го и сърдито му се зжбѣше. Съ палавостъта си то причиняваше всѣки часъ неприятности на майка си.

Както всички горски гадини, сивото вълче скоро разбра, какво нѣщо е гладъ. Доде време, когато нѣмаше не само месо, но и млѣко вече нѣмаше въ гърдитѣ на майка му. Най-напредъ вълчетата виеха, пищѣха, но повечето време прекарваха въ сънъ. Нѣмаше сега ни бой, ни караница, ни детски сръдни. Вълчетата спѣха и животътъ имъ гаснѣше.

Когато следъ време вълчето се пробуди отъ дългия сънъ, то забеляза, че въ пещерата е останала само едната му сестра — другитѣ сж изчезнали. Но скоро и тя умрѣ отъ гладъ.

Настъпи день, когато сивото вълче съвсемъ вече не виждаше баща си въ пещерата. Майката знаеше, че той никога вече нѣма да се върне, но не умѣеше да разкаже на сивото вълче, какво се е случило съ него. Като скиташе за ловъ по лѣвния гористъ брѣгъ на рѣката, дето живѣе рисътъ, вълчицата подуши следитѣ на вълка, който снощи бѣ оставила на това мѣсто. Като вървѣ по-нататкъ, тя намѣри само кости останали отъ него. На това сжщото мѣсто се виждаха следи отъ кървавъ бой, въ който победителъ излѣзълъ рисътъ. Вълчицата вървѣше по следитѣ на риса и намѣри леговището му,